

בש"פ 6145/16 - אבי אבוחצירא נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6145/16

לפני: כבוד השופט ח' מלצר
העורר: אבי אבוחצירא

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט י' אלון (נשיא)) מתאריך 27.07.2016 ב-מ"ת 62938-10-15

בשם העורר: עו"ד נס בן נתן

בשם המשיבה: עו"ד שאול כהן

החלטה

1. לפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט י' אלון (נשיא)) מתאריך 27.07.2016 ב-מ"ת 62938-10-15, שהורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו לפי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים) התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים).

להלן יובאו בקצרה הנתונים הדרושים להכרעה בעניין.

רקע עובדתי והשתלשלות הליך המעצר

עמוד 1

2. בתאריך 29.10.2015 הוגש נגד העורר (הוא הנאשם 2 בכתב האישום שיתואר להלן) ושלושה נאשמים נוספים (להלן: נאשם 1, נאשם 3 ו- נאשם 4, בהתאמה) כתב אישום לבית המשפט המחוזי בבאר שבע, ובתאריך 29.10.2015 כתב האישום תוקן (להלן: כתב האישום המתוקן). מהחלק הכללי של כתב האישום המתוקן עולה כי בתאריך 14.07.2015 פנה אדם מסוים (להלן: ע') למשטרת ישראל והציע לה את שירותיו, ומשטרת ישראל נענתה להצעתו. אז הפך ע' לסוכן משטרת, שבעזרתו, כך נטען, סוכלו מספר לא מבוטל של אירועים פליליים. מהחלק הכללי של כתב האישום המתוקן גם עולה כי בתאריך 12.09.2015 התפוצץ רכב בעיר אשדוד, בזמן ששהו בו שני אנשים (להלן: ע.ט ו- ר.ע). לפי הנתען בחלק הכללי של כתב האישום המתוקן, ע.ט שהינו חברו של הנאשם 1, ואף שימש כגובה כספים עבורו - נפצע קשות מן הפיצוץ הנ"ל, ואף איבד את שתי רגליו וארבע אצבעות מידו. על רקע הדברים הללו, כך נטען, בוצעו המעשים המתוארים בגדר שלושת האישומים הנכללים בכתב האישום המתוקן, שיפורטו מיד בסמוך:

(א) בגדר האישום הראשון נטען כי בעקבות פציעתו האמורה של ע.ט, גמלה בליבו של הנאשם 1 ההחלטה לפגוע באנשים, אשר הוא סבר כי הם קשורים בפגיעה בע.ט (להלן: הגרוזינים; כך בכתב האישום). לצורך כך, לפי הנתען, הנאשם 1 קשר עם העורר ועם אדם נוסף (להלן: שניר) קשר, שמטרתו לספק לשניר אקדח ותחמושת שימשו אותו לפגיעה בגרוזינים. על פי הנתען באישום הראשון, בתאריך 14.09.2015, בשעה 10:14, התקשר הנאשם 1 לשניר והנחה אותו ליצור קשר עם העורר ולהפגש עימו כדי שהעורר יספק לו אקדח ותחמושת. לפי הנתען, בעקבות שיחה זו העורר ושניר שוחחו ביניהם, ולאחר מכן, בתאריך 15.09.2015 אף נפגשו זה עם זה בעיר אשדוד. במהלך פגישה זו, כך נטען, העורר ושניר תיאמו כי יפגשו למחרת, בשעה 18:30, בסמוך למתקן של חברת החשמל שבעיר אשדוד (להלן: המתקן), כדי שהעורר ימסור אקדח לידי שניר. על פי הנתען, מפגש זה לא יצא לפועל עקב נוכחות משטרתית באזור המתקן.

מעובדות האישום הראשון עולה עוד כי בתאריך 17.09.2015, בשעה 13:53 - הנאשם 1 התקשר לשניר ושאל אותו אם קיבל אקדח מהעורר. בגדרי שיחה זו, כך נטען, הנאשם 1 אמר לשניר כך: "טוב, עכשיו אני מסדר את זה, תכף חוזר אליך", וזמן קצר לאחר שיחה זו, בשעה 14:19, כך נטען, התקשר הנאשם 1 לעורר והאיץ בו למסור אקדח לשניר. לפי הנתען, העורר עדכן את הנאשם 1 בדבר הנוכחות המשטרתית באזור המתקן, אך לאחר שהנאשם 1 דחק בו בשנית, העורר השיב לו כך: "אין אין, היום סגור אחי". בעקבות כך בשעה 15:59, כך נטען, שניר התקשר לעורר, והורה לו להגיע לאזור המתקן.

על פי העובדות המפורטות בגדר האישום הראשון, סמוך לאחר השיחה הנ"ל, שניר וע', שפעל באותה עת בשליחות משטרת ישראל, יצאו מביתו של ע' בגן יבנה, בעודם רכובים על קטנוע (להלן: הקטנוע) במטרה לפגוש את העורר ולקבל ממנו אקדח. לפי הנתען, בסמוך לשעה 16:25 ע' ושניר זיהו את העורר ואת הנאשם 3 כשהם נוסעים ברכבו של העורר, והחלו לנסוע אחריהם לכיוון המתקן. על פי הנתען, לאחר מספר דקות, שבמהלכן ירדו העורר והנאשם 3 מהדרך הסלולה ונסעו כברת דרך נוספת בשביל כורכר כאשר ע' ושניר בעקבותיהם - העורר והנאשם 3 עצרו, ובעקבותיהם נעצר גם הקטנוע. לפי הנתען בגדר האישום הראשון, בשלב זה העורר ירד מרכבו כאשר הוא מצויד בגלאי מתכות, והחל לחפש באמצעותו אחר אקדח, שעל פי הנתען - העורר הטמין שם שבוע קודם לכן (להלן: האקדח). לאחר זמן קצר, כך נטען, העורר מצא את האקדח ומסר אותו, יחד עם מחסנית ריקה מתחמושת, לע' ולשניר. לפי הנתען, מיד לאחר מכן העורר הסביר לע' ולשניר כיצד להשתמש באקדח ואמר להם שיספק להם בהמשך תחמושת מתאימה. סמוך לאחר מכן, כך נטען, נטל ע' את האקדח, הניחו בקטנוע והחל בנסיעה מן המקום, ואילו שניר עלה לרכב עם העורר ועם הנאשם 3, והם החלו בנסיעה אחרי הקטנוע. לפי הנתען, בשלב מסוים יצא שניר מרכבו של

העורר, וחבר לע' על הקטנוע, ושניהם נסעו לביתו של ע'. בהמשך, כך נטען, התקשר הנאשם 1 לשניר, לוודא שהאחרון קיבל מהעורר את האקדח.

נוכח המעשים המפורטים באישום הראשון לעורר יוחסו העבירות הבאות: קשירת קשר לפשע (עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); עבירות בנשק (עסקה אחרת) (עבירה לפי סעיף 144(ב2) לחוק העונשין); מתן אמצעים לביצוע פשע (עבירה לפי סעיף 498(א) לחוק העונשין); המסתייע ברכב לפשע (עבירה לפי סעיף 43 לפקודת התעבורה [נוסח חדש]).

(ב) בגדר האישום השני נטען כי בתאריך 17.09.2015, בסמוך לשעה 20:08, שניר התקשר לעורר כדי לברר האם הצליח להשיג תחמושת, והעורר השיב לו שהעניין בטיפול, וכי יחזור אליו. לאחר מכן, לפי הנטען, העורר התקשר לשניר ואמר לו כך: "אני מאמין עד מחר השם יעזור", והשניים קבעו להפגש למחרת. על פי הנטען, בין התאריכים 18.09.2015 ו-21.09.2015 העורר ושניר שוחחו ביניהם מספר פעמים במטרה לקדם את השגת תחמושת, ואף הנאשם 1 שוחח מספר פעמים עם העורר, בין היתר כדי לדחוק בעורר לספק תחמושת לשניר.

בגדר האישום השני נטען עוד כי בתאריך 21.09.2015, בשעה 20:33, נפגשו העורר ושניר בבית בעיר אשדוד. לפי הנטען, בשעה 20:37 העורר התקשר לנאשם 4, ושאל אותו אם יוכל לספק לו תחמושת. זמן קצר לאחר מכן, כך נטען, נסעו העורר, שניר ואדם נוסף (להלן: ארטיום) ברכב. על פי הנטען, במהלך נסיעה זו שוחחו העורר ושניר, כל אחד לחוד, עם הנאשם 1, והודיעו לו כי הם בדרך לקבל תחמושת מהנאשם 4. בהמשך, כך נטען, ירדו שניר וארטיום מרכבו של העורר ליד ביתם של הוריו של שניר, ואילו העורר נסע לפגוש את הנאשם 4. לפי הנטען, זמן קצר לאחר מכן, בסמוך לשעה 21:40, העורר הגיע לביתו של הנאשם 4, והלה יצא מביתו וניגש אל רכבו של העורר. בשלב זה, כך נטען, הנאשם 4 מסר לעורר מבעד לחלון הרכב שקית לבנה ובה 10 כדורי אקדח (להלן: התחמושת). לפי הנטען בגדר האישום השני, לאחר שקיבל את התחמושת לידי, העורר אסף את שניר ואת ארטיום מבית הוריו של שניר, והשלשה נסעו אל עבר ביתו של ע'. במהלך נסיעה זו, כך נטען, העורר העביר את התחמושת לידי שניר.

עוד נטען בגדר האישום השני, כי בסמוך לשעה 22:19 התקשר העורר לנאשם 3, והציע לו להימלט מהעיר, באמרו כך: "תתארגן נוסעים לעוד איזה שבועיים מחוץ לעיר". כן נטען, כי בהגיעם לביתו של ע', שניר מסר לע' את התחמושת, והשניים שוחחו על אפשרויות שונות לפגיעה בגרוזינים בעזרת האקדח והתחמושת שנמסרו לידיהם.

נוכח המעשים המפורטים באישום השני יוחסו לעורר העבירות הבאות: קשירת קשר לפשע (עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין); עבירות בנשק (עסקה אחרת) (עבירה לפי סעיף 144(ב2) לחוק העונשין); עבירות בנשק (נשיאה והובלה) (עבירה לפי סעיף 144(ב) סיפא לחוק העונשין); מתן אמצעים לביצוע פשע (עבירה לפי סעיף 498(א) לחוק העונשין); המסתייע ברכב לפשע (עבירה לפי סעיף 43 לפקודת התעבורה [נוסח חדש]).

(ג) בגדר האישום השלישי נטען כי בתאריך שאינו ידוע במדויק למשיבה, אך בסמוך לתאריך 28.09.2015, הצטרף אדם נוסף (להלן: אופיר) לקשר שקשירתו מיוחסת באישומים שפורטו לעיל לנאשם 1, לשניר, ולעורר, שמטרתו, כאמור, לפגוע במי מחבורת הגרוזינים. לפי הנטען, בליבם של אופיר ושל שניר גמלה ההחלטה לגרום למותם של דפאס וחובב, הנמנים על חבורת הגרוזינים.

על פי הנטען בגדר האישום השלישי, בתאריך שאינו ידוע במדויק למשיבה, שהיה בין התאריך 24.09.2015 לבין התאריך 26.09.2015, נטל שניר קטנוע ממקום מסוים בעיר אשדוד, ללא רשות מבעליו (להלן: הקטנוע הגנוב), והעביר אותו למקום אחר בעיר אשדוד, שם השאיר אותו, כך נטען, לצורך הפגיעה המתוכננת בדפאס ובחובב. לפי הנטען, מתאריך 28.09.2016 ועד תאריך 29.09.2016, ארטיום ושניר ערכו סיורים, שפרטיהם מופיעים בגדר האישום השלישי. בתמצית, לפי הנטען - הסיורים נערכו במטרה לאסוף מידע לצורך הפגיעה בדפאס ובחובב, ובגדרם נאסף מידע על רכביהם של דפאס וחובב, ועל דרכי גישה אפשריות לבתיהם.

בגדר האישום השלישי נטען עוד, כי בתאריך 30.09.2015, בשעה 17:16 הגיעו אופיר ושניר לביתו של ע', וערכו הכנות לקראת הפגיעה בדפאס ובחובב. בתוך כך, לפי הנטען, שניר לבש כפפות על ידיו, ניקה את התחמושת מטביעות אצבע, וחבש קסדה שחורה על ראשו, ואילו אופיר עטה שכפ"ץ. בהמשך, כך נטען, ע' הגיע לביתו, כאשר הוא מצויד באקדח, שהעורר, הנאשם 1 והנאשם 3 מסרו לו. על פי הנטען, לאחר שתיאמו ביניהם את העתיד להתבצע, בסמוך לשעה 18:40, יצאו אופיר ו-ע' מביתו של ע' ברכב לכיוון ביתו של דפאס. בשעה 19:15, כך נטען, הגיעו דפאס וע' לחניה האחורית של בית ברחוב כנרת באשדוד, שם, לפי הנטען, ע' ירד מהרכב והתמקם בנקודת תצפית, ואילו אופיר נסע לחכות לו בקרבת מקום.

על פי הנטען בגדר האישום השלישי, בשעה 19:49, בהתאם לסיכום המוקדם ביניהם, ע' התקשר לשניר ואמר לו לבוא "לאחורה ישר מהלובי עכשיו דחוף", ביוזעו כי ניסיון הפגיעה יסוכל על ידי משטרת ישראל. לפי הנטען, מיד בסמוך, בשעה 19:50 יצא שניר מביתו של ע', כאשר הוא רכוב על גבי הקטנוע ונושא עימו את האקדח כשהוא טעון בתחמושת, אל המקום בו השאיר מבעוד מועד את הקטנוע הגנוב, אך בהגיעו אל הקטנוע הגנוב נעצר שניר על ידי משטרת ישראל.

נוכח המעשים המפורטים באישום השלישי יוחסו לעורר העבירות הבאות: חבלה בכוונה מחמירה (כך בכתב האישום; עבירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין); עבירות בנשק (נשיאה והובלה) (עבירה לפי סעיף 144(ב) סיפא לחוק העונשין).

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום - המשיבה הגישה, בתאריך 29.10.2015, לבית המשפט המחוזי הנכבד בקשה למעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. בגדרי דיון שהתקיים בבקשה בתאריך 26.11.2015 בא-כוח העורר הסכים לקיומן של ראיות לכאורה לגבי עבירות הנשק המיוחסות לעורר, ומכיוון שלא עלה בידו של העורר להציע חלופת מעצר - העורר נתן את הסכמתו למעצרו עד לתום ההליכים המתנהלים נגדו, תוך שמירת הזכות לפנות בבקשה לעיון חוזר, במידה ותמצא חלופה מתאימה.

4. בתאריך 06.06.2016 הגיש בא-כוחו של העורר לבית המשפט המחוזי הנכבד בקשה לעיון חוזר בהחלטה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המתנהלים נגדו, ובתאריך 20.06.2016 התקיים בבית המשפט המחוזי הנכבד דיון בבקשה. בגדר דיון זה, בא-כוחו של העורר הסכים לקיומן של ראיות לכאורה גם ביחס ליתר העבירות המיוחסות לעורר, אך טען כי עוצמת הראיות לגבי האישום השלישי הינה חלשה ביותר. נוכח חולשה נטענת זו, ונוכח העובדה שמדובר בהליך צפוי ממושך, ובמיוחד בשל העובדה כי הנאשם 3 הועבר למעצר באיזוק אלקטרוני - העורר טען כי יש מקום לשחררו לחלופת מעצר, וביקש כי בית המשפט המחוזי הנכבד יורה על עריכת תסקיר מבחן בעניינו.

5. בתאריך 23.06.2016 בית המשפט המחוזי הנכבד הורה לשירות המבחן לערוך תסקיר שיבחן את מסוכנותו של עמוד 4

העורר ואת החלופה המוצעת. יחד עם זאת, בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי אין מקום לטענת אפליה בין העורר לבין הנאשם 3, שכן לעורר מיוחסים שלושה אישומים ואילו לנאשם 3 מיוחס האישום הראשון בלבד, וכן מכיוון שבניגוד לנאשם 3 אשר מסר גירסה במשטרה - העורר בחר לשמור על זכות השתיקה, והלכה היא כי שתיקה בחקירה, על ידי נאשם שמיוחסת לו חזקת מסוכנות סטוטורית - מקשה על הפרכתה.

6. בתאריך 20.07.2016 התקבל תסקיר שירות המבחן בעניינו של העורר (להלן: התסקיר). בתסקיר צוין כי העורר, שהינו בן 32, החל את מעורבותו בפלילים בגיל צעיר. עם זאת בתסקיר הודגש גם כי הפעם האחרונה בה העורר הורשע היתה בשנת 2007, ושירות המבחן התרשם כי בשנים האחרונות העורר ניהל אורח חיים תקין תוך התמקדות בתפקידו כאיש משפחה ומפרנס. כמו כן צוין בתסקיר כי העורר השתלב בעבר בטיפול של שירות המבחן, והקרין באותה העת התמדה, אחריות ורצינות באופן השתלבותו בטיפול. עוד נאמר בתסקיר, כי העורר הינו אב לארבעה ילדים וכי שירות המבחן התרשם שמעצרו הממושך פוגע בתפקודו כדמות אב, דבר המהווה עבורו גורם מרתיע, שיש ביכולתו להפחית את רמת הסיכון הנשקפת ממנו. נוכח כל הנ"ל - שירות המבחן העריך כי הסיכון להישנות התנהגות עוברת חוק ופוגעת מטעם העורר הינו נמוך עד בינוני, וכי ניתן לתת לו מענה באמצעות חלופת מעצר אנושית, שתספק עבורו פיקוח רציף וסמכותי.

7. בתאריך 25.07.2016 התקיים בבית המשפט המחוזי הנכבד דיון בבקשה, ובתאריך 27.07.2016 הורה בית המשפט המחוזי הנכבד על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המתנהלים נגדו, בקבעו, בין היתר, כך:

"המעשים והעבירות, המוכחים לכאורה, חושפים אפוא עבירות נשק ברמתן המסוכנת עד למאוד המבוצעות על ידי המבקש (הוא העורר - ח"מ) תוך ידיעה כי הנשק מיועד לפעולות ירי וחיסול מתוכננות של חברי "קבוצה יריבה"" (ראו: פסקה 7 להחלטה).

בית המשפט המחוזי הנכבד חזר גם על הקביעה כי חלקו של הנאשם 3 במעשים הנטענים בכתב האישום נמוכה משמעותית מהיקף המעשים המיוחסים לעורר, שהינו "הרוח החיה" בשרשרת עבירות הנשק שבכתב האישום. נוכח האמור - בית המשפט המחוזי הנכבד מצא כי חלופת המעצר המוצעת לא תספיק להשגת תכלית המעצר ולאיון המסוכנות הנשקפת מן העורר, ועל כן הורה, כאמור, על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המתנהלים נגדו.

החלטה זו היא מושא הערר שבפני.

8. לשם השלמת התמונה יוער כי בתאריך 26.07.2016 הוארך מעצרו של העורר החל מתאריך 29.07.2016 ב-90 ימים או עד למתן פסק דין ב-ת"פ 62958-10-15, וזאת בהסכמתו של בא-כוח העורר (ראו: בש"פ 5805/16 מדינת ישראל נ' עזרן (26.07.2016) (להלן: בש"פ 5805/16)). אציין כי נתון זה לא אוזכר משום מה בערר.

טעונו העורר

9. בא-כוחו של העורר טוען כי בית המשפט קמא שגה בכך שנמנע מלשחרר את העורר לחלופת המעצר המוצעת,

עמוד 5

וזאת, בין היתר, מן הטעמים הבאים:

ראשית, בא כוחו של העורר טען כי מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו לא יכול לדור בכפיפה אחת עם מעצרו של הנאשם 3 בתנאי איזוק אלקטרוני. בא-כוחו של העורר ביקש לבסס את טענתו זו על התהסקיר שהוגש בעניינו של העורר, ממנו עולה, לשיטתו, כי: מסוכנותו נמוכה יותר מזו של הנאשם 3, המפקחים המוצעים בעניינו אמינים יותר, וכן על הטענה כי עברו הפלילי של העורר "ישן" יותר מאשר עברו הפלילי של הנאשם 3, שהרשעתו האחרונה היא מחודש נובמבר דאשתקד.

שנית, בא-כוחו של העורר טוען שבית המשפט המחוזי הנכבד שגה גם בקביעתו כי העורר הינו "הרוח החיה" בשרשרת עבירות הנשק, שכן מהעובדות המפורטות בכתב האישום עולה כי העורר פעל לכל היותר כשליחו של הנאשם 1, וכי העורר פעל רק לאחר שהנאשם 1 דחק בו לפעול.

לבסוף, בא-כוחו של העורר טוען כי בית המשפט המחוזי הנכבד שגה בכך שלא נתן משקל לחולשה הראייתית הנטענת לגבי חלקו של העורר באישום השלישי, וכן כי נוכח המלצתו החיובית של שירות המבחן יש מקום לשחרר את העורר לחלופה, וזאת על אף חומרתן של העבירות המיוחסות לו.

הדיון בבקשה

10. בדיון שנערך לפני, בא-כוחו של העורר חזר על הטענות שהעלה בערר, והוסיף וטען כי לאחר שניתנה הוראה בדבר קבלת תסקיר מעצר בעניינו של העורר - הרי שהיה צריך לדון במקרה לפי כלל נסיבותיו ולא להכריע על בסיס חומרת המעשים הנטענים בלבד.

11. המשיבה סומכת, מנגד, את ידיה על החלטתו של בית המשפט המחוזי הנכבד. לטענתה, נוכח חומרת המעשים המיוחסים לעורר - עבירות בנשק, שלגביהם קמה עילת מעצר סטטוטורית - אין מקום לשחרר את העורר לחלופת מעצר. זאת ועוד, המשיבה טוענת כי אין מקום להשוואה בין העורר לבין הנאשם 3, שכן המעשים המיוחסים לעורר חמורים יותר מהמעשים המיוחסים לנאשם 3. נוכח כל הנ"ל - המשיבה סבורה כי אין מקום לשקול לשחרר את העורר לחלופת מעצר, ואף לא להמיר את מעצרו מאחורי סורג ובריא, במעצר בתנאי איזוק אלקטרוני.

דיון והכרעה

12. לאחר העיון בערר ושמיעת טענות באי-כוח הצדדים הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר - להידחות.

בפתח הדברים יוער, כי נוכח ההחלטה להאריך את מעצרו של העורר, בהסכמתו, מעבר לתשעה חודשים, כאמור בבש"פ 5805/16 (ראו: פסקה 8 שלעיל), הרי שהערר שבפני תלוי במידה מסוימת על בלימה, שכן העורר נתון עתה, למעשה, במעצר מתוקף סעיף 62 לחוק המעצרים (והעורר, בהסכמתו להארכה, לא שימר לעצמו הזכות למצות ערר זה). עם זאת מאחר ומדובר בזכות לחירות ובשליטתה - מצאתי מקום לדון בערר.

משהוברה נקודה זו, אעבור לפרט בקצרה את טעמי למסקנה כי יש לדחות את הערר לגופו.

13. בית המשפט, בבואו להכריע בדבר מעצרו של נאשם עד לתום ההליכים המתנהלים נגדו, נדרש לבחינת התקיימותם של שלושת התנאים המצטברים הבאים: עילת מעצר, ראיות לכאורה והעדר חלופת מעצר מתאימה (ראו: סעיף 21 לחוק המעצרים; עיינו: בש"פ 2191/15 מדינת ישראל נ' שראפי (08.04.2015); בש"פ 2819/15 פלוני נ' מדינת ישראל (17.05.2015); בש"פ 3545/15 מדינת ישראל נ' חיים (08.06.2015); בש"פ 6197/16 בודהנה נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (04.09.2016)).

14. נוכח הסכמת בא-כוחו של העורר לגבי קיומן של ראיות לכאורה בעניין של עבירות הנשק המיוחסות לעורר, וכן הסכמתו המאוחרת לקיומן של ראיות לכאורה לגבי יתר העבירות המיוחסות לעורר (אף כי טען לחולשתן) - נראה כי למעשה אין מחלוקת על עצם קיומן של ראיות לכאורה כאן.

15. לענין עילת המעצר - לעורר מיוחסים מעשים חמורים, שצומחת מהן מסוכנות סטטוטורית לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(2) בשילוב עם סעיף 35(ב)(1) לחוק המעצרים. זה המקום להדגיש כי בפסיקתנו נקבע שגם כאשר עסקינן בעבירות חמורות, שמהן עולה מסוכנות סטטוטורית - יש לשקול, לרוב, את האפשרות לשחרר את הנאשם לחלופת מעצר (ראו: בש"פ 6866/13 מדינת ישראל נ' חרפאני, פסקה 12 (16.10.2013); בש"פ 5669/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 18-19 (27.07.2012); בש"פ 404/14 מדינת ישראל נ' אבו עאבד, פסקה 8 (21.01.2014); בש"פ 4256/16 חסין נ' מדינת ישראל (20.07.2016)). בהקשר זה נפסק עם זאת כי כאשר מדובר בעבירות נשק - נקודת המוצא היא שהן מצדיקות, בדרך כלל, מעצר מאחורי סורג ובריח (ראו לאחרונה: בש"פ 6074/16 דומראני נ' מדינת ישראל, פסקה 25 (22.08.2016) (להלן: עניין דומראני), ועיינו גם: בש"פ 5419/16 מדינת ישראל נ' פלוני (07.07.2016) המצוטט שם). בדומה, מחוק המעצרים עולה כי, ככלל, האשמה בעבירות נשק - איננה מצדיקה מעצר בתנאי איזוק אלקטרוני, למעט במקרים חריגים בהם שוכנע בית המשפט כי ניתן להסתפק במעצר בפיקוח אלקטרוני, וזאת מטעמים מיוחדים שירשמו (ראו: סעיף 22(ב)(1) בצירוף סעיף 21(א)(1)(ג)(2) וסעיף 35(ב) לחוק המעצרים, והשוו: עניין דומראני).

16. בנידון דידן - התסקיר שנערך בעניינו של העורר אמנם חיובי בכללותו. עם זאת, הכלל הוא שבית המשפט אינו כבול להמלצת שירות המבחן, וההחלטה אם להורות על חלופת המעצר נתונה להכרעתו הבלעדית של בית המשפט. זאת, בין היתר מן הטעם שציינה חברתי, השופטת ע' ארבל, ב-בש"פ 5309/05 צמח נ' מדינת ישראל (29.06.2005), והוא כי: "השיקולים המנחים את שירות המבחן בהמלצתו והשיקולים והאינטרסים שעל בית המשפט לשקול לצורך החלטתו לא בהכרח זהים וחופפים הם" (ראו: שם, פסקה 5; ועיינו: בש"פ 431/11 מדינת ישראל נ' מוסטפא (18.01.2011); בש"פ 3161/10 מדינת ישראל נ' מהרבנד, בפסקה 22 (02.05.2010)).

בנסיבות העניין דנן, אני סבור כי על אף המלצתו החיובית של שירות המבחן לגבי האפשרות להפחית את המסוכנות העולה מן העורר - השיקולים המשפטיים הרלבנטיים מחייבים את השארתו של העורר במעצר מאחורי סורג ובריח בעת הזו. זאת בשל חומרתן של העבירות המיוחסות לעורר, ובשל קביעתו של בית המשפט המחוזי הנכבד, שניתנה לאחר עיון בראיות הלכאוריות, שהעורר היה למעשה "הרוח החיה" בשרשרת עבירות הנשק שבכתב האישום. אמנם הקביעה

הלכאורית האחרונה נראית לי פסקנית מדי, ואולם המכלול מלמד שהנסיבות בפרשה - אינן כאלה אשר ראוי לחרוג בגינן מהכללים הרגילים, ולשחרר את העורר לחלופת מעצר, או להמיר את מעצרו מאחורי סורג ובריה - במעצר בתנאי איזוק אלקטרוני, ולא אפרט עוד כדי שלא לפגוע בהגנת העורר ובטענותיו בהליך העיקרי.

17. בהתחשב בכל האמור לעיל - לא ניתן לקבל גם את טענות בא-כוחו של העורר בדבר יחס שונה שהופגן כלפי העורר בהשוואה לנאשם 3. אכן, בעת ההכרעה לגבי מעצרו של נאשמים - יש להקפיד בדרך כלל על עקרון השוויון (ראו: בש"פ 2468/94 כריים נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (06.05.1994); בש"פ 9132/10 סעדון נ' מדינת ישראל (28.12.2010); בש"פ 4212/16 לוי נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (30.06.2016) (להלן: עניין לוי); בש"פ 4398/16 סבח נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (26.06.2016) (להלן: עניין סבח)). עם זאת כאשר קיים שוני רלבנטי - יכולה להיות הצדקה לתוצאה שונה, שהרי הכלל הוא כי: "איש באישומו יעצר" (ראו: עניין לוי, פסקה 22; ועיינו: בש"פ 6871/05 מנדלוביץ' נ' מדינת ישראל (21.07.2005); בש"פ 6466/06 עקול נ' מדינת ישראל, פסקה ד (31.08.2006); בש"פ 1795/15 גרובר נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (01.04.2015); עניין סבח, פסקה 15). נוכח האמור, לא מצאתי מקום לסטות מקביעתו של בית המשפט המחוזי הנכבד לפיה די בכך שבו בזמן שלנאשם 3 מיוחס אישום אחד בלבד - לעורר דנן מיוחסים כלל האישומים והעבירות המופיעים בכתב האישום, ובכך יש כדי להצדיק הכרעות שונות בענייניהם.

18. נוכח כל האמור לעיל הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר - להידחות. העורר ישאר איפוא במעצר, בכפוף לצורך להאריך את מעצרו, במידת הצורך, לפי סעיף 62 לחוק המעצרים.

ניתנה היום, י"ב באלול התשע"ו (15.9.2016).

שׁוֹפֵט